

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2017. május 11.
(csütörtök)**

Földvári Tibor

LÁTNI ÉS LÁTTATNI JÉZUST

Énekek: 121; 468

Alapige: Apostolok Cselekedetei 7,54-60

Mikor pedig ezeket hallották, szívükben dühösködnek és fogaikat csikorgatják vala ő ellene. Mivel pedig teljes vala Szent Lélekkel, a mennybe függesztvén szemeit, látá Istennek dicsőségét, és Jézust állani az Istennek jobbjára felől, és monda: Ímé látom az eget megnyilni, és az embernek Fiát az Isten jobbjára felől állani. Felkiáltván pedig nagy fenszóval, füleiket bédugák, és egyakarattal reá rohanának; és kiűzvén a városon kívül, megkövezék: a tanúbizonyságok pedig felsőruháikat egy Saulus nevezetű ifjú lábaihoz rakták le. Megkövezék azért Istvánt, ki imádkozik és ezt mondja vala: Uram Jézus, vedd magadhoz az én lelkemet! Térdre esvén pedig, nagy fenszóval kiálta: Uram, ne tulajdonítsd nekik e bűnt! És ezt mondván, elaluvék.

Imádkozzunk!

Magasztalunk, mennyei Édesatyánk, a te szabadító, megtartó kegyelmed erejéért, melyet az Úr Jézus Krisztusban mutattál meg.

Köszönjük az ő győzelmét, és áldunk téged, hogy csak a mai napon is, ha visszatekintünk, gondviselő kegyelmedet tapasztalhattuk a szép idő során. Köszönjük az elvégzett munkánk örömét, hálásak vagyunk, hogy a gyülekezet közösségében istentiszteleten lehetünk így az este során.

Köszönjük, Urunk, hogy mindezekén túl a lelkiekben sokkal inkább akarod adni a te kegyelmedet, munkálkodsz azért, mert az Úr Jézus uralkodik. És köszönjük, hogy az ő isteni uralma a mi személyes életünkben, különösképpen is megvalósulhat, hiszen a tied vagyunk, és mi szívből akarunk neked engedni.

LÁTNI ÉS LÁTTATNI JÉZUST

Hálásak vagyunk, Urunk, az érettségizők sikeres írásbelieieért, és segítsd azokat, akik még írnak majd a napokban, hetekben.

Köszönjük, Urunk, neked a te kegyelmed munkáját, abban is, hogy még mindig lehet az elveszetteknek hallani az igét. Köszönjük, hogy még mindig hozzád lehet térni. Szeretnénk, Urunk, mi is úgy képviselni az Úr Jézus személyét életünkkel és szavunkkal, hogy hozzád térjenek az elveszettek, hogyha eljön az Úr Jézus, kiteljesedik az Isten országa dicsőségesen, akkor legyenek minél többen, akik a tieid, a kiválasztottak, akik együtt örvendezhetnek mindörökre mivelünk is.

Jézusért hallgasd meg imádságunkat, Atyánk.

Ámen.

Igehirdetés

Gyakorlatilag nincs olyan nap, amikor ne hallanánk a médiában híreket a migránsválságról. Valószínűleg megvan mindannyiunknak a véleménye is, amikor halljuk ezeket a híreket. És ha belegondolunk, milyen kevésszer esik szó európai médiában a keresztyének üldözéséről, a mártírkeresztyének rettenetes kínhaláláról a mostani világban is. Én hálás vagyok Istennek, hogy a mi világi vezetőink ezekben a kérdésekben is igyekeznek példát mutatni, keresztyén értékeket képviselni, de ha megjelenének a hírekben ezek a szörnyű esetek, akkor hallhatnánk szinte minden nap. Tegnap is a hirado.hu honlapon olvashattam, hogy mennyien szenvednek.

Tudjuk a bibliai történetből, itt az Apostolok Cselekedeteiről írott könyvben, hogy a keresztyén egyház első vértanúja István volt. Egyébként a neve jelentése nagyon beszédes a koszorúval, most gondoljunk a győzelmi koszorúra, hogy lehet, hogy őneki meghalnia kellett, de Istennek a győzelmét hirdette még az ő halála is természetesen. Ő volt az a vértanú tehát, aki legelőször megkapta ezt a kegyelmet, hogy nemcsak hihetett Istenben, hanem meg is halhatott az Úr Jézusért. Viszont a kivégzése során is meg előtte a tárgyalás során láthatta az Úr Jézust – hallottuk – Istennek a jobbán állni. Megtudjuk, hogy István kinek látta az Úr Jézust, illetve kinek láttatta. Ezért lehet nekünk ez kijelentés, mert Isten Szentlelke leírta a Bibliában, ezt az ókori történetet mi olvashatjuk magyar nyelven. Látta az Úr Jézust állni az Isten jobbján, az Isten jobbján, és láttatta. Ezt a két gondolatot vizsgáljuk úgy, hogy milyen bátorító üzenete van számunkra.

Az nagyon fontos tehát, hogy amikor Istvánt kihallgatják, ő nem védekezik tulajdonképpen, hanem tanúbizonyságot tesz. Benne van a mártír kifejezésben is az a gondolat, hogy tanúbizonyságot tesz, az életével is kész akár tanúbizonyságot tenni. A nagytanács előtt teszi ezt a tanúbizonyságot. A nagytanács pedig a római törvényekkel, római joggal ellentétben kegyetlen gyűlölettel kivégzi, kivégezteti ezt, a szerintük istenkáromló em-

bert. Nagyon fontos tehát, hogy abszolút igazságtalanul és törvénytelenül tették, amit tettek Istvánnal. Gonosz emberi tettek, de ennél sokkal fontosabb az, amit az Úr tesz, az Úr cselekedett István életében. Hiszen ezt olvastuk róla: „Mivel pedig teljes volt Szent Lélekkel, a mennybe függesztvén szemeit, látá Istennek dicsőségét.”

Az igazán lényeges, az a teljes valóság, nemcsak a láthatók, hanem a láthatatlan igazságok, láthatatlan világ valósága is. Istvánnak erre lehetett, illetve kellett figyelnie, és ez az, ami a kihallgatása során is, meg a kivégzése tulajdonképpen utolsó pillanataiban is jellemezte őt. A láthatatlan világ valóságát láthatta, a láthatatlan, illetve a látható világ Urát szemlélhette. Ez egy titokzatos földi látható világban megvalósuló esemény volt, itt is a látható és a láthatatlan világ találkozása történt. Gondoljunk arra, mikor Péter, János és Jakab a megdicsőülés hegyén lehet Jézussal, Illéssel és Mózással. Vagy gondoljunk az Úr Jézus megkereszteltetése történetére előtte. Jézus is láthatta megnyílni az eget, illetve Keresztelő János is láthatta, hogy a Szentlélek mintha galambformájú valami lett volna, szállt le az Úr Jézusra.

De igazából valóban nem annyira a láthatatlan világ valóságának a helye, körülménye az izgalmas, hanem az Úr. „Látta az Isten dicsőségét, és Jézust állani az Istennek jobbjára felől.” „Teljes volt Szentlélekkel” – ez azt jelenti, hogy ő ugyanúgy megélte a hívő életét, mint korábban is, mert ez a kifejezés korábban már szerepelt előtte, az ő életében, ez rá volt jellemző. Hadd mondjam így: minden hívő emberre jellemző lehet. Itt annyiban volt egyfajta élmény, hogy tapasztalhatta a vértanúsága miatt ezt a lelki (de újra mondom, ez fizikai értelemben is egyfajta látás volt) látást.

Ha pedig megkérdezzük, hogy mit látott, akkor javítani kell a kérdésen, mert az Isten dicsősége látása is nem annyira a mit kérdésre adott válasz, hanem a kit látott. Isten dicsőségét, amely abban mutatkozott meg, hogy látta az Úr Jézust állni a jobbjára felől. Gondoljunk arra, amikor Ézsaiásnak megjelenik az Isten dicsősége, ott szeráfok vannak, akkor hangzik el, hogy: „Szent, szent, szent a seregeknek Ura, teljes mind a széles föld az ő dicsőségével!” Vagy gondoljunk Ezékielre, aki pedig egy dicsőséges trónt lát, egy trónhordozó szekeret, titokzatos élőlényeket, azok is angyali személyek, akik hordozzák a trónon ülőt. Ott is elhangzik, hogy ember Fiához hasonlót lát a trónon ülni. De a lényeg, hogy ott is isteni dicsőség leírása. István számára pedig Isten dicsősége abban, hogy ott van az Úr Jézus állva az Isten jobbjára felől.

Kétszeres hangsúllyal van ez a kijelentés, mert ezt el is mondja. És azért nekem olyan bátorító lett, hogy itt volt egy 'íme' szócska: „Ímé látom az eget megnyílni, és az embernek Fiát az Isten jobbjára felől állani.” Ki is mondta, amit látott, szemlélte, hogy neki is, azoknak is, akik hallják, il-

letve nekünk, akik olvashatjuk ezt a történetet, kétszeresen is világos legyen a kijelentés miatt, hogy kit is látott, kinek is látta az Úr Jézust.

Benne van először mindenképpen ez az egyszerű igazság, hogy Jézus Isten. Nekünk ezt nem kell nagyon magyarázni, de ne felejtsük el, hogy a kivégzői azért akarták olyan gyűlölettel kivégezni, mert Jézushoz hasonlóan istenkáromlónak tartották Istvánt is, nem bírták elviselni azt, amit hallottak. Már előtte is haragudtak rá, de amikor elhangzik ez a kijelentés, különösen is meggyűlölték, mert ők maguk tudták, hogy István Jézusról – akit eleve gyűlölték már korábbról – úgy beszél, mint aki Isten, tehát istenkáromló.

Látta Isten dicsőségét Jézusban. És ez olyan hangsúlyos! János evangéliuma 1. rész 14. versét tudjuk mindannyian szó szerint idézni is, a karácsonyi nagy örömhír: „És az Íge testté lett és lakozék mi közöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), a ki teljes vala kegyelemmel és igazsággal.” A megaláztatásában is az Úr Jézus Isten dicsőségét tükrözi, itt pedig már a mennybemenetele utáni, a feltámadásában is kijelentett felmagasztaltatása is Isten dicsőségét István számára.

Aztán látta azt, és kijelenti Jézusról, hogy ott van az Isten, illetve az Atya jobbján. Most a konfirmáción hallhattuk a hitvallásban is ünnepélyesen, hogy ült az Atya Isten jobbára. Ez, emlékszünk, egy méltóságjelző arra nézve, hogy micsoda hatalommal bír az a személy, aki az Isten jobbján vagy az Atya jobbján ül. A köszöntés igéjében is hallhattuk ezt, Pál is erre utalt ott a Római levél 8. részében. Ez nem annyira helyszínleírás akar lenni, hanem méltóságjelző. De ez fontos, hogy aki az uralkodó jobbján ül, azon keresztül gyakorolja az ókori uralkodó a hatalmat.

Gondoljunk a Jelenések könyvére is, amikor az 5. részben azt olvasuk, hogy senki nem méltó a trónon ülőtől elvenni a minden oldalról bepecsételt hétpecsétes tekercset, de a megöletett Bárány, aki ott áll a trónon ülő mellett, ő méltó arra, hogy elvegye, felbonthassa a pecsétet is és a tekercset elolvashassa. Az egész Jelenések könyvebeli szimbolikus leírás is ezt mutatja be, hogy hogyan látszik a megöletett Bárány. De már dicsőséges. A megöletett arra utal, hogy mit tett értünk Jézus, mikor elvégeztetett minden őáltala, de ott van a mennyei dicsőségben. Ő is a trónon ülő jobbján, csak a megöletett Bárány képében. Általa uralkodik a mindenható Isten, a szentháromság Isten, Jézus által. Zsoltárok könyve 110. része: „Ülj az én jobbomon...” – ezt idézte az Úr Jézus is többször az evangéliumi történetekben. Ott van tehát az Úr Jézus az Isten, az Atya jobbján.

Nagyon beszédes lett az is a történetben, ahogyan ugyanakkor István a halála előtt elmondja, hogy mit is lát. Itt egy másik szót használ: „Ímé látom az egeket megnyílni, és az embernek Fiát az Isten jobbjára felől álla-

ni.” Amikor az Úr Jézus önmagáról így beszél, hogy az embernek Fia, az az evangéliumi történetekben mindig Jézus szájából hangzik. Egyedül István vértanú szájából hangzik úgy, hogy egy Úr szolgája Jézust ember Fiának mondja, mert tanúbizonyságot tesz.

Dániel könyve 7. rész 13. versében olvasható messiási ígéretre utal. Ezt a kifejezést is jól értették az Istvánt gyűlölő tanácstagok és őt kivégzők. Az „ember Fia” kifejezéssel is tudták, hogy Jézust Istennek tartja István. De István a kifejezéssel azt akarta jelezni, hogy akit én látok ott az Isten jobbán állni, az a Messiás, a Messiás-Isten, a messiási Fiú – most lehetne így is mondani a magyarázat szempontjából. Beteljesedtek a messiási ígéretek, minden kivétel nélkül.

Hogy mit is cselekszik ez az isteni személy a konkrét helyzetben, ezt mondja ki ezzel István, illetve a látása, a lelki látása során ezt tapasztalhatja: Jézust állani az Isten jobbjára felől, az embernek Fiát az Istennek jobbjára felől állani. Tehát áll. Ül az Atyaisten jobbán. Kálvin is megjegyzi a magyarázatában, hogy a lényegen nem változtat, hogy most az állni vagy az ülni kifejezéssel fejezi ki az Isten jobbán lételnek a méltóság leírását, jellemzőjét. Az isteni személy nagysága, messiási személy hatalma, uralma tehát.

Annyit azonban az üzenet miatt mégis kihangsúlyozhatunk, hogy milyen helyzetben levő szolgája látta Jézust most nem ülve, hanem állva az Isten jobbjára felől? Aki készült meghalni. István tudta is, hogy ő nemcsak úgy meghal, hanem amikor ő meghal, akkor valami fog vele történni. Ezt mondta: „Uram Jézus, vedd magadhoz az én lelkemet!” Tehát számára teljesen világos volt, hogy az Isten jobbjára felől álló Jézus, aki ugye Isten, ő nagyon is aktív, nagyon is aktívan cselekvő Úr, uralkodik mennyen és földön. Minden általa történik mennyen és földön. De az ő isteni aktivitása most minősítetten abban, hogy várja az ő szolgáját, hiszen nem sokára ott lesz vele.

Kinek is mondta az Úr Jézus: „még ma velem leszel a paradicsomban”? Ugye, egy rablógyilkosnak a kereszten függve. Akkor Jézus még a földön volt, és ott lehetett látni, hallani. István vértanú pedig a rettenetes kínhalál közepette, erre készülve ott a kihallgatói előtt, tapasztalhatja ennek a titkát, örömét. Nagyon fontos tehát, hogy az a dicsőséges isteni személy most minősítetten rá figyel, vele törődik. Az ’állni’ kifejezés bátorító, vigasztaló üzenete szempontjából mondom ezeket a gondolatokat most.

Ugyanaz a személyes törődés van itt, csak picit más formában, mert Jézus már megdicsőült király, mint amikor Péter, aki harmadszor megtagadta, és azt is Lukácsnál olvashatjuk, emlékszünk, hogy az Úr Jézus, aki már ott van a kihallgatás során, lehet, hogy már ki is mondták a halálos ítéletet fölötte, és viszik át talán ott az udvaron valahogy, a lényeg, hogy Jézusnak az udvaron kellett lenni, és mivel Péter harmadszor tagadott, a

LÁTNI ÉS LÁTTATNI JÉZUST

kakas megszólalt, és Jézus megállt, hátra fordította a fejét és ránézett Péterre. Törődik. Ott még ő megaláztatott Messiás, itt pedig az ő szolgájára figyelő, vele törődő Messiás.

Nem az a kérdés, hogy most mit csinálnak az emberek Istvánval. Ő itt nem a gonosz embereknek a játékszere. Bármi, ami vele történik, az a mennyet és a földet dicsőségesen és hatalommal bíró és uraló messiási Jézus, az Isten akarata, terve, döntése szerint. Ilyen kifejezéseket írtam föl magamnak, hogy lehet, hogy a gonosz emberek hamisága és a kivégzés szörnyűsége miatt rettenetes kínok között hal meg István, de az Úrért, az Úrral, az Úrnak, az Úrban, az Úr által. Mindig ott van az Úr. Istvánt ez tölti be. Kétszer is halljuk: „Uram Jézus”, illetve „Uram, ne tulajdonítsd nekik e bűnt!” Itt tehát István tudatában van annak, hogy mit tesznek vele az emberek, de még inkább annak, hogy mit tesz az Úr Jézus. Kicsoda ő, és mit cselekszik. Testi fájdalmak között, de az ő lelke, de nem is csupán a lelke, az ő egész lénye ezzel van tele, hogy Úr Jézus.

Amikor pedig így mondja Jézusra, hogy Uram, akkor azért ne felejtsük el, hogy ez nemcsak egy általános megszólítás, emlékszünk, hogy Uram, hanem az Uram, az a „Vagyok, aki vagyok” ószövetségi Istene, a Jahve ószövetségi Istene. Mert az Új- meg az Ószövetség Istene ugyanaz. Csak a szentháromság titka miatt kell most így kiemelni, hogy a Vagyok, aki vagyok, Jahve, az Úr, az Jézus szemében az Úr, az Uram, akihez ugyanúgy lehet imádkozni, akinek van hatalma bűnöket megbocsátani. Mondhatja István teljesen őszintén, szívből, hogy: – Ne tulajdonítsd nekik ezt a bűnt!

Az „Uram” tehát megint annak a megvallása, hogy nincs távol az Úr tőlem. Mert most éppen szenvedek, meg milyen gonoszok az emberek, és hogy lehet ilyet csinálni, miért engedi meg ezt az Úr? Az „Uram” azt jelenti, hogy velem van az Úr. Emlékszünk, a szövetségi hűségét igazoló, a szolgálói mellett ott levő, mindörökre ott levő Isten az Úr.

Ne felejtsük el, hogy Jézus ugyanezt a fajta lelki élményt, lelki állapotot, meg mondjuk ki, imádságot élte meg, élte át, csak Jézus nem Uramnak szólította az Atyát. A hívő emberek, az Isten gyermekei mondják így, hogy: Uram. Az egyszülött Fiú nem uramozta Istent, hiszen ők egyek. „Én és az Atya egy vagyunk.” Ezért fontos: Jézus Atyának hívta mindig. Az egyszülött Fiú Atyámnak szólította. Fordított sorrendben Jézus kereszthalálakor, emlékszünk, először ő a kereszthalál kezdetén bocsánatért esedezett – Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit tesznek –, majd a halála pillanatában mondta: „Atyám, a te kezeidbe teszem le lelkemet.”

István vértanú fordítva. Ő először az ő egész életét ott a meghalása utolsó pillanataiban az Úrra bízta, de nem az Atyára, mert számára most az Atyával való kapcsolat is Jézuson keresztül, hiszen ő áll az Isten jobbjára

mellett, tehát számára az isteni személy, az Uram, Jézus. És mivel magát már az Úrra bízta, ezért még mielőtt meghalna és az utolsó leheletét kilehelné, esedezik azokért, közbenjár azokért, a közbenjáró Úrnál – most azért hadd mondjam így, hiszen „Egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus” (1. Timótheushoz írt levél 2. rész 5. vers) –, az ember Krisztus Jézus az egyetlen közbenjáró.

Ezt az ember Krisztus Jézust feltámadott, dicsőséges testi létmódjában ott a mennyei dicsőségben láthatta, szemlélhette István. A közbenjáró, akiről hallottuk, aki esedezik is értünk. De István is esedezik, mert az Úr szolgálja. Mert tudja, hogy minden az Úrért, az Úrral, az Úrnak, az Úrban és az Úr által történik, őáltala, István által is. „Uram, ne tulajdonítsd nekik e bűnt! És ezt mondván, elaluvék.” Azaz meghalt. Az Atyám isteni személye Jézus számára, Jézus isteni személye, az Uram isteni személye István számára ebben a kettős imádságban bemutatja, hogy kinek látta Jézust István.

Eddig Istvánról volt szó elsősorban. A kinek láttatta gondolatnál néhány gondolatban figyeljük majd magunkra is természetesen, hogy számunkra ez a történet, ez a kijelentés Jézussal kapcsolatban, és hogy lehet nagyon személyessé, de szeretném kiemelni, hogy nemcsak látta, de látatta is.

Ez azért fontos, mert ha nem lett volna leírva, hogy István kit lát, hogyha nem mondta volna ki, akkor nem tudhatnánk, akkor megmaradna titoknak. Legfeljebb furcsa lett volna az őt kivégzők számára akkor és ott (csak mi erről nem tudnánk, mert a történelem szempontjából nem olvashatnánk a történetet), csak furcsa lett volna István viselkedése, hogy miért olyan nyugodt, vagy miért tud olyan szeretettel viszonyulni azok iránt, akik éppen őt gyűlölik és kivégzik. De amit István láthatott, azt ő egyrészt meg is élte, meg ki is mondta. És ami fontos, hogy ezt azért tette, mert itt a bibliai történet szempontjából kiderül, hogy az Úr Lelke, Isten Lelke ezt Istvánon keresztül meg akarta osztani azokkal, akik hallották őt, meg velünk is, akik olvashatjuk ezt a történetet meg hallgathatjuk a magyarázatot.

Ilyen értelemben kell aláhúzni, hogy nem elég csupán látni valakinek Jézust, nagyon fontos láttatni. De nemcsak a szóban, hanem az élettel. A mártíromság pedig ezt jelenti: szóban és élettel arról beszélni, arról tanúbizonyságot tenni, hogy kicsoda Jézus. István ezt megtette.

Olyan bátorító, hogy pontosan azért, mert ő ezt így megélte, ezért az őt hallgatók számára is valóság lehetett, mindjárt látjuk, meg a mi számunkra is, hogy amit ő átélt akkor ott minősítetten, valamilyen módon mi is mégiscsak átélhetjük, hogy látjuk Jézust isteni dicsőségében. Csak nem ilyen látható, láthatatlan világ testi valójában valószínűleg, hanem

LÁTNI ÉS LÁTTATNI JÉZUST

Szentlelke és igéje által. De ránk is ugyanúgy igaz lehet ez, amit Istvánnál már jeleztem az Úrért, az Úrnak, az Úrral, az Úrban, az Úr által. Annyi csupán a különbség, hogy nekünk itt Magyarországon nem mártírhalált kell halni. Csak ennyi a különbség.

István számára a mártírhalálának a meghalása folyamata, pillanatai voltak akkor és ott erre tanúbizonyság, hogy lehetett látni, kicsoda Jézus. A mi számunkra meg az életünk, a földi életünk, amíg itt élhetünk az Úrral. Persze ha bármikor úgy adódna, hogy Magyarországon megint van keresztényüldözés és valakinek így kell meghalni, akkor természetesen lehet mártírhalál meghalással halva valakinek tanúbizonyságtétele az Úrról. És az is igaz, hogy amikor nem az Úrért vállalt minősített szenvedésben kell meghalni, hanem amikor az Úr hazahívja az övéit, akkor meg igaz a Római levél 14. része 7. versétől kezdődő szakasz: „Mert közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal önmagának: mert ha élünk, az Úrnak élünk; ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Azért akár éljünk, akár haljunk, az Úréi vagyunk.”

Most csak az István vértanúról szóló történeti leírás miatt emeltem ki ezt a gondolatot, és arra tenni a hangsúlyt, hogy mi élhetünk és az életünk, a hétköznapi életünk mindennapjaiban tapasztalhatjuk meg, hogy látni és láttatni Jézust. Az 'ímé' szócska erre fölhívja a figyelmünket: figyeljünk oda, mert ez valóság lehet minden egyes hívő ember számára, hogy a földi élete hétköznapi dolgaiban akármilyen is az, akár örömteli, akár szomorú, keserves talán, mindig a lényegesre figyeljen.

Olyan fontos, hogy az ősi szöveg a 'Jézust látni' kifejezésnél egy olyan szót használ, olyan látni igei jelentésű szót, amin a hangsúly nem azon van, hogy egy pillanatra meglátom, aztán vége, hanem valamit szemlélni, folyamatosan vizsgálni, megnézni, koncentráltan ráfigyelni. Amikor pedig azt olvastuk, hogy „mennybe függesztette a szemeit”, ez a Károli-fordításban is jól hangzik, hogy neki volt egy tudatos odatekintése valamire. Itt is fontos ez a koncentrált figyelés. Feszülten figyelt a mennybe, és az isteni akarat (mert az Úr meg akarta magát mutatni Istvánnak) és az ő benne bízónak a hite, engedelmissége (ő meg láthatta így az Urat) összekapcsolódott. Koncentrált, az igazán a fontosra odafigyelő és mindent meghatározó hitbeli látás ez.

Ezzel az igével azért kezdtem egyáltalán foglalkozni, mert hétfőn, amikor napi ige volt, akkor a Baár-Madas Gimnáziumnak a nem érettségiző fiataljaival kellett itt találkozni a délutáni áhítat során, mert délelőtt az érettségi írásbeli van, tehát a diákok délután mentek iskolába. Olyan bátorító volt ez az egyszerű tény. Mert én is imádkozom a pasaréti érettségizőkért meg másokért is, és olyan bátorító, hogy egy érettségiző fiatalnak ez az ige ugyanúgy áll. Nekik most izgalmas percek, napok vannak, de látni Jézust,

láttatni tudva azt, hogy az Úr uralkodik. És akkor a sikeres érettségi, sikeres felvételi, a jelen és a jövő meghatározása mind az ő kezében van. De ha valami nem úgy sikerül, ahogy szeretné, akkor sem kell megijedni, mert akkor megvan az Úrnak a terve, gondolata. Szóval egyáltalán hétköznapi helyzet, de az érettségizők számára, a felvételizők számára ezek a napok, ezek a hetek, hónapok különösen fontosak, nem hétköznapi helyzetek. De az Úr uralkodik és minden rajta múlik.

A Greizer házaspártól megkaptam a szokásos, pénteken érkező beszámolót, és olyan megható volt azt olvasni, hogy ők már az Úrba vetett bizalommal írtak arról, hogy milyen hurrikán-veszély van Vanuatu felé. Négyes erejű hurrikán is lehet abból a hatalmas szélviharból, ami elindult és Vanuatu felé tart, ahol ők szolgálnak. Tartott. Mert mint kiderült, úgy tűnik az összes műszer adatai alapján, hogy mégse arra megy. Mert valahogy csoda történt?... A lényeg, hogy valaki, a világ Ura meg akarta óvni a súlyos katasztrófától azt a területet, és másfele megy egy hurrikán.

Erre is mondhatnák, hogy Magyarországon nincsenek hurrikánok. De a mi személyes életünknek is lehetnek nagy csodái akár az időjárásban, vagy egyáltalán családi életben, kinek mi, öröm vagy bánat, de egy biztos: látni Jézust és láttatni.

A hívő embernek ez a bátorítás, ha kell, vigasztalás. Ha halálos betegen kell feküdni az ágyban, az orvosoknak se egyszerű, az ápolóknak, a családtagoknak se, a gyülekezetnek se. Imádkozunk egymásért, együtt sírunk talán, de akkor is tudjuk, hogy az Úré az jó kezekben van. Akkor is, amikor itt fekszik még a halálos ágyán, mert beteg, és akkor is jó kezekben van, amikor ő is talán elmondja a Zsoltár szavaival: Uram, a kezeidbe teszem le lelkemet. Meg akkor is jó kezekben van, mikor tudjuk, hogy boldogok az Úrban elhunytak.

Ezeke a kifejezések ugyanis, amit igyekeztem újra meg újra a testvérek elé hozni, és most is hadd mondjam újra: az Úrért, az Úrral, az Úrnak, az Úrban, az Úr által – ezek hatalmas kifejezések, és a hétköznapi életben ezeket megéljük. A halál az ellenség, de a meghalás az az Úrért, Úrral, az Úrnak, az Úrban, az Úr által. Hiszen ő uralkodik, és minden általa zajlik a világi életben, ebben a földi életben.

A bűn sem lehet gát, mások bűne sem lehet gát – halljuk, Róma 8,34 volt a köszöntés igéje –, az Isten jobbán ülő, az Atya jobbán ülő Jézus esedezik is érettünk. Nincs aki vádoljon. Ha a saját bűnünk fáj, lehet, hogy megkísért a kísértő a halálos ágyunkon eszünkbe juttatva valami régi, nagyon csúnya bűnt, amit már régen elfelejtettünk, de ott eszünkbe jut, és elkezdünk remegni, félni – jaj most mi lesz velem –, de hát ez egy kísértés, ez egy próba. De ha látjuk Jézust, akkor a szabadítása teljes és valóságos, mert tudjuk, hogy ő a szabadító.

A 63. Zsoltár 3. versében Dávid pusztában van, pusztai körülmények között, és ő is elmondja, hogy ő vágyakozik arra, hogy láthassa az Isten dicsőségét. Ő ószövetségi hívőként élte ezt meg, mi meg újszövetségi hívőként még mélyebben átélhetjük. Az Ézsaiás könyvére is utalok még egyszer: látta az isteni szentséget (Szent, szent, szent a seregek Ura.), ekkor kapta az elhívást, a küldetést. Emlékszünk, hogy ekkor érezte át a próféta, hogy ő mennyire tisztátalan ajkú. Igen ám, de az Úr adott valamit, ami megtisztította az ajkát, mert az Úrnak terve volt a prófétával is.

Látni és láttatni Jézust. Amit István átélt, mi ugyanúgy átélhettünk, de mi azért, mert mi még élhetünk e földi életben. Ha pedig meg kell halni akár mártírhalállal, bármikor adódhat ilyen, akkor is tudjuk, hogy ez igaz, mint István számára.

A legvégén azt nem szabad kihagyni, hogy Istennek az az egész terve, ami itt Istvánnal történt, egyfajta üdvtörténeti távlatot is mutatott, mert nem volt az véletlen, hogy egy fiatalember, akit úgy hívtak, hogy Saulus (a Károli-fordításban), Saul vagy Pál – ismerjük jól, tudjuk, hogy milyen gonosz volt, mennyire lehetetlennek tűnt még az első keresztyének számára is ott az 1. században, hogy ő bármikor is megtérhetne, hiszen milyen rettenetes álnok ellensége az Úrnak és az ő népének –, de az Úr leíratta ezt is, hogy ott van Saulus. Ő egyébként a Cselekedetek könyve 22. részében a bizonyágtételében beszél is arról, hogy igen, ő is ott volt és egyetértett azzal, ami történt. 8. rész 1. versének az első felében is van egy utalás: „Saulus pedig szintén javallta az ő megöletését.” Mivel ő őrizte a ruhákat, a tanúk ruháit, ez egy nagyon fontos hivatalos cselekedet volt. Tehát Saulus, Pál, ő tudatosan volt ott, mert ő Jézus ellen volt, István ellen.

De az Úrnak megvolt a maga isteni terve ővele, titokzatos terv volt. Az Úr nagyon jól tudta, hogy mit akar vele. Ott volt Pál – most hadd mondjam így –, ott volt Pál, hallotta Istvánt, látta, hogy mi történik vele. Rövid távon még azt látjuk, hogy nagyon bekeményít. Ami Istvánnal történt, az indította el Pálban, Saulban, Saulusban azt, hogy akkor itt irtsuk a keresztyéneket, mint Istvánt is. Ha nem öljük meg, akkor legalább börtönbe velük. Középtávon viszont megy Damaszkusz felé és Jézus nem agyonüti, hanem megtérésre vezeti.

De Pálnak, Saulnak a megtérésében része volt mindannak, amit itt István látott és láttatott. Imádságát hallhatta, és egyszer csak Saul is elkezdett Jézushoz imádkozni. Mi volt a legelső kérdése Jézushoz, mikor fölismerte, hogy ő kicsoda? Mert először megkérdezte, hogy: „Ki vagy, Uram?” Már Uram. És mi volt az első kérdése: „Mit akarsz, hogy cselekedjek?” És mit akart az Úr? István vértanú a görögül beszélő zsidók között szolgált elsősorban, ő ugye görög is volt. Pál küldetett a főleg görögül beszélők közé, a pogányok közé. Persze a zsidóknak is prédikált ő, de mi-

nősítetten a pogányok apostola lett. István számára lezárult az Úr terve, őt vitte már magához, de István vértanú halála, halál előtti utolsó szavai is látták és láttatták az Úr Jézust.

Segítsen minket az Úr, hogy mi is ezzel az örömmel, ha kell vigasztalással éljük meg ezt: látni Jézust az Istennek jobbjára felől és láttatni őt. Nemcsak magunk számára, bárki számára. Akár hívó testvér, akár még nem hitben járó. A többi az Úrra tartozik.

Imádkozzunk!

Magasztalunk azért, mennyei Édesatyánk, hogy ha a halál ellenség is, utolsó ellenségként töröltetik el, minket is támadhat, de köszönjük, hogy legyőzött. Imádunk, hogy ezért lehet akár a mártírhalál is mégiscsak – ha úgy alakulna, akár mi számunkra is személyesen – kegyelem, öröm, szabadítás. Mert Urunk, ha a tieidet megölhetik, azért tehetik, hogy ezen keresztül is mentsd az elveszetteket. Ezért arra kérünk, hogy segítsd azokat a testvéreinket, akiket lehet, hogy éppen ma este akarnak kivégzőhelyre vinni, és tudják, hogy nincs menekvés, de köszönjük, Urunk, hogy te szabadítást is adhatsz nekik, ha ez a te terved és akaratod, és áldunk, hogy ezt is kérhetjük most tőled.

Köszönjük, hogy valóban a mi személyes életünkben, családi életünkben, gyülekezeti életünkben is igazolod: mindenek fölött uralkodsz, és mindent akaratod szerint cselekszel. Urunk, az István lelki látását mi is kérjük a magunk számára. Azaz kérjük a hitet, hogy merjük hinni, amiről a te igédben olvasunk, hallunk.

Köszönjük, Urunk, hogy te az vagy, aki. Bocsásd meg, amikor esetleg hitetlenség, kételkedés miatt nem láttunk annak. Kérünk, hadd lehessünk mi is hűséges szolgák mindhalálig.

Segítsd meg az érettségizőket, ahogy kértük is az istentisztelet elején is. Adj nekik sok örömet, sikert.

Legyél a beteg testvéreinkkel, a halálos beteg testvéreinkkel. És vigasztald azokat, akik gyászolnak a gyülekezetben is. Köszönjük, Urunk, hogy nincs semmi a földi életben, a földi életünk során, ami elválaszthatna tőled.

Kérünk a vezetőinkért. Adj nekik bátorságot, akik közülük hitben járnak, erős hitet, hogy képviselhessék a te ügyedet.

És kérünk most is Kárpátaljáért, hogy adj ott megoldást, szabadítást, békét. De addig is a lelki testvéreink különösképpen is hadd tudjanak téged látni dicsőségesen.

Most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg, kérünk, kegyelmedért.

Ámen.

468. ének

Shrubsole W., 1760–1806.

Zengd Jé-zus ne-vét, zengd vi- lág, őt angyalok,
 áld- já- tok! Fel-é-ke-sít-ve hom-lo- kát, Ki-
 rály-lyá Jé-zust, Jé-zust ko-ro-náz-zá-tok!

2. Ti vértanúi Istennek, Kik mennyben szolgál-
 játok A Bárányt, ki megöletett: Királya Jézust...

3. Ti választottak, szent hívek, Mind akit ő meg-
 váltott, Szent irgalmát dicsérjétek: Királya Jézust...

4. Ti bűnösök, mert ő hordott Ti értetek kint s
 átkot, És szent vérével áldozott: Királya Jézust...

5. Ti népek, törzsek, kik bárhol Az ő szavát hall-
 játok: Nagy jóvoltáért hálából Királya Jézust...

6. Mily boldogság lesz majd, ha fenn A Jézus előtt
 állok És mindörökké zenghetem: Királya Jézust, Jé-
 zust koronázzátok!

Perronet Edward, 1726–1792.